

Sygn. akt III UK 215/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 czerwca 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w T. z 3 grudnia 2015 r., zmieniający decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy) z 10 września 2015 r. i przyznający W. M. (wnioskodawca) prawo do emerytury w obniżonym wieku, w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w wydaniu w przedmiotowej sprawie rozbieżnych orzeczeń przez Sąd pierwszej i drugiej instancji, mimo iż Sądy te orzekały w oparciu o ten sam materiał dowodowy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy kasacyjne wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX nr 864056; z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX nr 885052). Obowiązkiem skarżącego jest zatem przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Powyższe wymagania nie zostały spełnione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnego do rozpoznania, sformułowanym przez wnioskodawcę. Pomijając kwestię braku należytego uzasadnienia wniosku, Sąd Najwyższy wskazuje, że nie można uznać za rażące naruszenia prawa okoliczności wydania przez Sąd pierwszej i drugiej instancji odmiennego rozstrzygnięcia, w oparciu o ten sam materiał dowodowy. Zgodnie z art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. W judykaturze wyjaśniono, że rozpoznanie sprawy oznacza, iż sąd drugiej instancji - w granicach zaskarżenia - dokonuje samodzielnej jurydycznej oceny dochodzonego roszczenia, konfrontując ją z zaskarżonym orzeczeniem oraz stojącymi za nim motywami (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55). Sąd

drugiej instancji jest w tych okolicznościach zobowiązany do dokonania samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z którego w ramach zasady swobodnej oceny dowodów z art. 233 k.p.c. może wyciągnąć inne niż Sąd pierwszej instancji wnioski.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.